

Sy-li spěwat,
Pilnje džětať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njobjes mana
Njeh či khmana
Ziwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew F.

✧ Sserbske njedželske kopjeno. ✧

Wudawa so kóždy šobotu w Šsmolerjez knihičkišćežerńi w Budyščinje a placzi šchtwórtlětnje 1,50 hr. s portom.

Na tšjóch kralow.

Matth. 2, 1—12.

Dyrbjať so nam hwjězdu tšjóch kralow zusy sežinicěz? Dyrbjať wot naš hieč? Wo mudrych i rańšeho kraja, potajim pohanach je štron Mesopotamiske, nam powjeda. My Sserbjo drje do dalokich štron a zusych krajow čehujenja nimamy, tola ja to hny stajnje saimanje měli, so by Bože kralestwo, Šbóžnikowe wjekele pokelstwo ščěroto po semu so rospšestrijewalo. Niž runje někle jako, hdyž so wo swjastu ludow semje jedna? Njedyrbjaťo ščěsežanstwo na to smyslene byč a ja to štuťowac, so by ta móž, kiž móže wopr. wóže měr na semju pschinjesč — mjenujzy Boža huada a wobnowjenje w Šhrystužu, runu krocěl se semšćini (politiki) napravami džeržala kaž s ligu narodow? Škóžde hody, kóždy rócny čas so šanošćuje: „Čať je Bóh tón hwět lubowal“ — a my nochzyli lubosč měč ja stawy zylcho čłowjesćwa? Woprawdže, našče džěńšćische seženje nam tež Božu wolu ja šastaranje wšěch ludow šćeni, hdyž či mudri i tym wusnacžom pschitdu do Jerusalema:

„My hny jeho hwěšdu widželi.“

Bóh šbudža ludy — wjekele póhanjo šwječa — žadyň pschecžiwniš njedyrbi mišćionšćtu wobaracž.

1. Boža hwěšda bě šesćla na njebju wysche hwěšdšpšćarjow. To běchu tamni mudri. Něhdy 700 lět přjedy bě wotwjedjenje Šraelskich k ranju daloko so šapocžale. A čžile běchu wšěče póhanšćim tam wšěčenje šawostajšć: „Šwěšda budže s šatuba seńč“ (4. Wóšj. 29, 27). A to bu na móžneho wječcha počahowane, kiž měl so narodžioč, haj na bóšćeho, dofelž na

njobjesčach pschpowjedženeho. „My hny jeho hwěšdu widželi“ k šbudženju, njeh tež niž k wujakženju. Njese to šłowo sa našč čas? Našcha semja je so psches wóšćki njeměr do hibanja dała. Šćal so wo Šndisteje wot Šendželskich wobknježenje wšćudže krocžići a hiba! To niž přjedy sa wužwobodjenje. W Šapanšćej — jako daloko „w rańšćim kraju“ čehujenje k nowemu, so móžesče so tam pišćacž: „Šwjašć ludow móže šwój wopowšlad jenoz potom dozpicž, hdyž so šapanšći ščěžoršći dom na jeho čžolo šćaji.“ W tamnišćim kraju so mjenujzy ščěžoršći dom pschibóšćy čžesčji, a zylle ludowe žiwjenje je šćložene na křuty pedložšć domjazeho, šwójšćueho žiwjenja. Do tuteho praweho a dobrego pať modernšće žiwjenje, wužitwanje kulture kaž šćšćódniat wliw džěłanja mlodošćje w šćabřikach itd. nutšćolmi, so je so lud šćahyl a se šćšćezemi, njepóžeziwosčju, džělenjom maudželsćtwa pschecžišćezat. „Šapanšćy pomoz pšćaja, a šćwošćej ruzy wo pomoz prošćo po nabožinje wo wěčžnej lubosčji, po šćšćesčžianšćtwe wupšćesčžerajć.“ — To placzi tež wo Čhinesčach tať dale na pschšćlad wo Wlongolach. To lud přjedy w njewuprajomnej lěnjosčji živy niž bjes nabožiny. Ššamo šćšćšćtrny tam šću. Wnišćoje lud wodža a šćawjedža, kaž šću jich šćšćšćtrny hnešćda njepóžeziweho wobšćhadženja bjes mužšććimi. Šćrudne je njecžłobšćšće wšćšćnje, po kotřćnyž šćwojich nřćezajych do šćamotnosčje se šćetow donječu, hdyž i njedostatkom zřćobny a se šćny k šćnjercžići šćhwataju. Tež ja tónle šćamšćnjeny kraj šćda so Božići časž nřćšćawacž. Wlongolojo šću se šćwošćeho šćamšćnja móžnje šćšćšćeni. A do jich modlitwow nřćšćto wot tamneho žćadanja tšćch mudrych počžina šćšćšćecž: „Šdže je tón nowonarodženy kral? My hny pschšćšćli so k njemu modlišć.“

2. Šćpokojem wot pišććawucženyh žćidowšćšćeho luda tamni

mudri czebnjechu, a jako ta hwěsda wysche nich wustupi, znano wysche horu tamneho horateho kraja, so bo jim s dolha sdasche, kaž by prjedy nich jchla. Smjebeleni sa njej czebnichu a pichi Klobje Bethlehemstehe džěsca na kolonomaj jeho narod žwje-
czachu a je wobdarichu! O, to sbože, njech tež jim hyschežo wo potajnstroje sbožnosce tcho hynka Marineho a hyna Božeho nicžo njeslhadžesche. Luczi su a wostanu pak i pschikadom sa wische pohanske splahi a sa wische cžakny natowobroczenych. Naschi Afrikanzy su to psched krótkim jako potasali. We wěstej hamdt-
nosci tam w Schigatini wuczerka hody dozpi. Wobroczeni cžorni pak hodowne wjezele žadachu kaž je pschinjebechu. Kaž mudri skoto, wyruch maru jako dary hwojeho kraja, tak cžorni, powjeda wuczerka, tam pólne a s hrodkowe płody pětnje natwa-
rjene poslicichu k wobradzenju, tež pódla stejachu s pjerinu k darej. S nowemu lětej wo polnozj pak byla khescežijanow psched wschikowanej zyrwiczku hwoje khwalobne khěrlujsche swě-
wasche a s jaknym: „Jesu, prjedy džj“, přerju hodžanu neweho lěta postrowi. Nad jich hłowu cžishe synti swonow wustlucžachu, njes tym so s daloka bicze bubona pohanskeho njestajnje brim-
cžesche, kiž so k saroczenju khorošcžow tam trjeba. Njedopomina tamne cžesczenje teho Snjesa tež na wyruch a maru, to rěka sela, kiž so k wopornemu shadzenju pobožnych wužiwachu? S temu mohli dodacž wopor hubow, totjž sahorjeni wobroczeni pschi-
njebechu, jako na Džoch kralow pschi hwojedzenju w selenym won-
tach so k rěczenju s Božeho słowu, a s khescežijanstehe žiwjenja cžishežachu. Jedyn wo hobryšim džiwim swěrcžaju powjedasche, kiž je wischěch ludži w horach jezrało, hacž je wot khrobleho hólza skenzowane, a pschiruna s přerichim cžerta a s poslednišchim Sbožnika.

To budž tež nasch trojcht w Božim kralestwje a wošebje we hwojatym mišionistwoje: Žadny pschecžiwnik jemu njedyrbi wobara-
cač. Tam běšche skóstitowy kral Serodasch, kiž hndom na strach sa hwoj trón wužlesche, jako wo nowonarodženym kralu tuch Židow sahljscha. A kajki krawany njesutt Jesuša dla potom nad Bethlehemom wuwjedže! Wj pak hlyšchimy: „Bóh poruči mudrym wóšnje. A woni czebnjechu jako po druhim pucžu do hwojeho kraja.“ Žadlawž wofrjedž kralowstehe Božeho Jeru-
salemu tam. Nadpadnik na nasche mišionistwo wofrjedž khesce-
žijanstwa tu, naschi hlyšchi njepšchecželjo, kiž su naschich mišio-
narow wupokasali. Slaj, s Indistjeje prjedy lódž domoj a we nowemburu druha s Afriki, kiž mějesche Božich pólkow hodu! O, so Žendželka Serodaschowa službu cžini, kiž tak radny rěči, so cžje tež so k temu kralej Jesušeje modlicž. Ale bjes bojosce: Hyschežo Bóh pucže wóžji, kaž tamnych mudrych tak naschich mišionarow! Hdyž je jich džěl domach do duchownsteje služby kstapilo. Dha wjednistwo nascheho mišionistwa radu sskaduje, hdyž byl nowy pucž wucžahnyč, hdyž jako druhe pola k džělanju. Slej, w ranšchim kraju wjele městinow, hdyž su wobstejnošce pschihotowane, hdyž rěka: Wj hmy jeho hwěsdu widželi. Wěso tež druhe cžěstoty do pucža stupaja, kaž njedostatk skota pola nač, pobrach na wyruchu hotowosce a na marje khescežijansteje polhornosce a wěry, kiž spi a tu hwěsdu s Jakuba hyschežo njeje widžala. Ale hlaj, jako w jenej wofradže mišionistemu hwojedže-
njej hawnje napschecžiwno rěčach, kiž bē pschipotowjedzeny, a pi-
hachu, so by so radšcho sa wusu hwojeho luda darwalo, so sta, so bēšche runje pschecžiwnosce dla Boži dom potom pschepjelne-
ny a kolekta psches thkaz hrimnow wuwjebj, wo tšecžinu wjazj hacž prjedy hdy. Hyschežo nad hwojom hwěsda hewjenja steji a Boži hlóž so dawna hlyšhecž. Wopomimy krasne služjenja, kaž tele: Sjewj. Jm 3: „Ja hym dal wotewrjene durje psched tobu, a ničto je njemóže samknyč“ a prajmy po Jesaj. 8: Tu je Smanuel. Hamjen.

Sody.

Słóž: Sdy hny ja s tawjent jashkami.

To je tón dženi, hdyž seshadžala
Je Boža luboscež cžlowjekam,
Dar najwjetšchi je wobradžala
Wichem wobohim khudym hrěschnikam,
Toh' Ssyna, klónzo njebjeste,
Kiž klónzo wschittich klónzow je!

Daj rosšwětlíč so kóžda duscha
Wot hwětkla Božej mišosce;
Pucž wěry džimy, kaž so služba
We skutkach hwoernej lubosce;
Nam jacžer tutoh' hwětkla móž
Tuch hrěchow, hnyereje straschnu nóz.

We tutym hwětkle Božim widžju
To hwětklo jaknej sbožnosce;
Hdyž klónzo měřaz, hwěsdy ihinu,
Ssnadž bórny, wscho tu sahinje —
Dha tutoh' hwětkla hwěczenje
Mi wschitto, moje sbože je!

Njech so pschez' bóle jaknje hwěcži
To hwětklo wěry, lubosce,
Nam wutrobu a duschu hwjecži
Duch Božej wěcžnej jashnosce;
Chzesch tuto hwětklo wužiwacž,
Dha njedyrbiš wjaz' w hrěchach spacž.

Pój Jesu, krasne hodow klónzo,
Wje hrěj, cžju duschu sbožowmu,
We tebi mam to prawe hwětklo,
Tu prawu radoscež hodownu!
Kak ja tu w hwětkle khodžicž mam
To wucž mje, hwětklo hodow ham.

O Jesu, nasche wěcžne sbože!
Ty njebjso nam saš' wotamkny!
Psches tebe hmy my džěcži Bože!
Ssmy sbožni hwojej jashlužby!
Ty wěryjzym dasch žiwjenje!
Budž tebi cžescž do wěcžnosce!

Sswěcž, wěcžne hwětklo, luboscež Boža
Pój, polož hodow srudobu,
Hdyž plakaja — su khorošča —
Tam wjekešoscež daj hodownu,
Trojcht hodowny, njer njebjesti
Daj bohacje w wischej srudobi.

Pój, luboscež bójska, se mni s nowa,
Shrej, cžisč, hwjecž duschu, wutrobu,
Daj Jesu, s twojoh' hwojatoh' słowa
Mi wěru, luboscež, nadžiju,
Mi wěcžnu sbožnoscež s hnady daj,
Sstysch moje hamjen, praj ty haj.

J. B.

Sžehodla mamy bibliju cžitacž?

S cžěskobratrowstehe cžahopiša „Sswětklo“.

1. Biblija wucži naž Boha spóšnacž. Sacžrunjež so s džěla spóšnacze Boha podari duscham pschijimnym a ludžom bjes lest-
nosce, tola s hlownym žórlom snajomnosce wo Bohu je a wo-
stanje Sswjate Pišmo.

2. Biblija naž wjedže k hěbjospóšnacžu. To je druha položta
prawdy. Ničto nam njepraji cžisteje prawdy wo naž. W B-

blíji vidžimy hwoj wěrný wobras jako w najjažnijšim šopihelu (hladadle).

3. Biblija je słowo Bože k ludžom; w modlitwje rěči cžlowjek i Wótzom. Je potajkim k wužitnemu rosrěčowanju se Šwjatym runje tak nusne čitanje jeho Šsłowa, kaž modlitwy.

4. Je to wubjerna žyropa sa dusche.

5. Napjelni myšl i čyistymi a plódnymi šakadami a podawa sluč k bohasttwa a křutnosći žiwjenja.

6. Škludži čželne čžywe a wubudži smyšl sa pschibšluchnosć a šprawnosć.

7. Womha pěstowacž charakter psched wobrasom a pschikladom šameho Šsyna Božeho a šjewi Božu wolu a abšolutnu prawdu.

8. Dže-li nam wo wufonjenje žaneje próžy sa Šchrysta a jeho fralestwo, wo šchescžijanške žiwjenje, dyrbinu nutnje bibliju šnacž a lubowacž.

9. Jesuž je nam i pschikladom tež we požudženju biblije. Je pať šam jenož šary šakoň meľ a najšterje tež niz žyly, pschetož běšche křudy, ale wěnowašche hwojej bibliji wulku pilnosć a hiščeže wjetšchu lubosć. Wjele bóle meľi my, kiž mamy w rukomaj tajke wudokonyane wudawki žykeje biblije, wošebje pať porlu Noweho Šalonja, wulki čžasž a šedžbnosć a žyly šajim šložowacž na knihu knihow.

10. Šralizka Biblija* ma ša naš porucženje wot wulkeho bratra a biskopa bratrowskeje Šednoty, Š. A. Šomenškeho a wot našcheje reformazije i žyła; je žiwje šplečžena do šlawišnow čžeskeje šlawy a čžeskeho čžerpjenja, blyščež i wo šronje čžeskeje historije jako drohi šamusch. Je tehodla možno prajicž, šo njemajomnosć a šazpřiwanje biblije šwědči wo šchpatnym wótčžinstwje. **Čžech a pilny čžitať biblije stej jedna wožoba. Biblija čžini i čžeskeho čžlowjeka Čžecha; Čžech bjes biblije je wotrodženž.**

*Přichip.: Tu rěči čžeski bratr a šjewi hwoju wulku lubosć ke Šralizke bibliji. — Šralizka biblija nasta psches wulžy wučženych čžeskich bratrow, kiž bibliju i greškeje a hebraeškeje rěče

pscheložachu, a čžiščežeske šo w lětach 1579—93 w Šralizach we Wiorawškej, i wotkal ma hwoje mjeno. Wučženž jenožšnje pschipšnaja, šo je pscheložł wubjerny. — Wulki džel tu teje biblije šhowa šo w Budyššintu jako drohi poklad. — Jako dyrbjachu čžesžy bratřja po bitwje pod Bělej Šoru hwoj wótžny kraj wopuščežicž, špěwachu dužy po pučžu: „Nebšali jene šebon niz, po wšchem wetajen bibli Šralichou, labyrnt šwěta“ t. j. šerbšy: Njemšali šmy ničšo šobu, po wšchej šahubje, jenož bibliju Šralizku a knihu labyrnt šwěta wot Šomjenskeho. Šdy by šo tola tež do našcheho šeda šakorjenika tajka wulka lubosć i šerbškej bibliji! Tež wo naš može šo prajicž: Biblija čžini se šerbškeho čžlowjeka Šserba; Šserb bjes biblije je wotrodženž.

Žyrkej a štat.

W jenej šhromadžinje bě jedyn duchowny, kiž je šozialdemokrat, wuštal, šo je wón pschewědčženy šchescžan a pschewědčženy šozialdemokrat. Šnaty wjedniť šozialdemokratow jemu woinowli: „Meľ! Pať šče wy pschewědčženy šchescžan, pať pschewědčženy šozialdemokrat. Woboje nadobo je njemožne!“ —

Šena Šarlinska woina njewotwišnych šozialdemokratow pišche mjes druhim: „Šwětna šchula je woprawdže ludowa šchula. Njeje we njej žaneho jenicžkeho nabožneho rošwucžowanja. — Žana šchulka modlitwa wjazž i tym wšchědnym: „Mašch wšchědny šhlěb daj nam dženša.“ Tuto wchlešćtwa ma šonža. W špěwanškich hodžinach šo žadyn žyrwinški šhěrlych wjazž njespěwa. Žana šchulka šwjatocžnosć wjazž, kotraž by něšat něščo wot nabožiny na šebi meľa. — Wotorhčžice tutej štarej šplěšnitwjenej šchuli a i njej šhromadže tež žyrwi mašku i wobščež; žadajče šwětnu šchulu!“ — Njetřebamy tutomu ničšo wjazž pschistajicž, došelž šmy šchewědčženi, šo i tutym njewotwišni mjes Šserbami najšpěšchu a pschibódnišchu agitaziju čžinje — **pschecžitwo šebi šamym!**

Wótče našch, kiž šy w njebjěšach . . .

(Šotracžowanje.)

Wostaň tať dolho šlečžo psched tym Šnješom, doniž nješy twoju wolu pod Božu, wótžowštu wolu pošoril, doniž njeje tale Boža wola na twojej woli dobyla, tať šo tež špšnajesč, šnadž se šylšami we woczomaj, šo niz to, šchtož ty čžyšche, ale to, šchtož twój Wótž čže, je to dobre a prawe a šbóžne ša tebe. Njepraj, šo hdyž to tať je, dha my potom ničšo njekšmemy šebi wuprošžycž wot teho Šnješa; šo my potom njemožemy ničšo žadacž, ničšo čžywe wot njeho, hdyž jeho wola šo štačž pschezo dyrbi. Wly tola mamy wjele křažnych šlubjenjom, haj wótrench pschikafšajow, šo šo dyrbinu k temu Šnješej woľacž, jeho prošycž, wot njeho pomoz, šchit, wošcht, žohnowanje, hnadu žadacž, wšchaj šmy jeho džecž i wón je našch Wótž. Ach! našch luby Šnješ a Šbóžniť nam nočže jow hubu šamkycž ale prawje wotewricž ša modlitwy, ša proštwy a dobroproščenja, ša wuprajenja našchich potřebnosćow našcheje pomoz, a wšcheho teho, šchtož jenicžžy tón Šnješ nam dacž a wobradžicž može, a nam woprawdže k šbožu, trošchtej a žohnowanju šluži. Ale tole wšcho dyrbi tola niz pschecžitwo Božej woli, ale po Božej woli proščene, žadane byčž. Šewat šmy tajke njerodne

džecž, kiž je šwojim worakawym žebrenjom, šwojim njepšchestajnym čžwilowanjom šlaweho nana nusuja jim po woli byčž, hacž runje wón to njecha — hacž runje je to pschecžitwo jeho woli. Bože džecž štaja wšcho do Božej ruki, šchtož prošča pať ša šo, pať ša druhich we tym křutym dowěrenju tón njebjěški Wótž jich šawěšče wuššlyšchi, hdyž to jemu k čžesći a jim k šbóžnosći šluži. — Wjele, wjele tych proštwow, kiž ša to džeržimy, šo je našch luby Wótž w njebjěšach njepšchajšal, je wuššlyšchajnych runje psches to, šo je nam wón šapowjedžil to, wo čžož šmy jeho prošyli, došelž šmy něščo wot njeho mečž čžyli, šchtož bě pschecžitwo jeho woli, a šchtož by nam jenož k šchłodže bylo.

W tej horzej wójnje běšche jich wjazž tajkich, kiž šu šadwělowali na Božej pomoz na modlitwach, na tym Šnješu, a to niz teho dla jenož, šo šu čži we wójnje padnyli, ša kotrychž žiwjenje šu woni prošyli a šo modlili, ale wošebje tež teho dla, šo šu na tu myšl pschishli, Bóh tón Šnješ pschidžže do tych najwjetšchich wuškosćow a čžěšnosćow, hdyž jeho we tutej wójnje ludžo, kotrychž ludžo, kotrychž wóššta jene pschecžitwo druhemu wojuja, wo pomoz a dobyče prošča; šoždy lud ša šwoje wóššto šo modli, ša jeho dobyče prošy, tať šo tón Šnješ njemože wědžecž, koho dyrbi wuššlyšhecž, komu dyrbi pomhacž

Poslednje slova martrarjow 20. lětsotka.

Młody farar Grüner w Livlandskej sanješe, duzy na městno smjercze, je swojim rjanyh hłogom: „Hdyž dyrbiu wotkwal czahnyć, čo njedžel wote mi je!“ Pšchibedschi na městno smjercze bu wot bolschewikow morjeny.

Livlandski farar Ehart bu tež wot bolschewikow skónzowany. Pšchi nim namočachu papjerku; na tutu bě to pšhecze napišal, so bych u jemu czělnu rěč dżerželi wo tym słowje: „Łós je mi padnył na wjekele městno; mi je čo rjane herbstwo dostało!“ (Pš. 16, 6).

„Lube pjenjesy.“

Něchtón piše: „Ja směnt pomhac, wjele nudy wot wobroczejez tu we bliskoczi; to czini mje sbožownu; druhe dary jezeli tež do daloka. Wošebje, hdyž sm smutšinje njewješela a wobczežena, je tole tón najšpěchi šred, kotryž mi mój sbožnik je k pomocy wutrobny dał. Wón poče mi tu nudy druhich, kotrejž móžu wotpomhac — a potom je mi to lóžicho a sm tež směrnišča. Bohu budž džak, so wón tež woczi sa pjenjesy dawu, kotrejž hlubowscho hladatej; tehdy hladasch na pjenjesy i wješelmaj wocziomaj a mjenuješ je „lube pjenjesy“, njech sm te pjenjesy tež hewal hrošne došez a njech hewal tež na człowjeku czěmneje mozy dobudu.“

Čomu je čo najšórje wjedło?

Čezkopija: Čěšobratrowska Jednota 1920.

Běšče to w małym rózku, hdyž hiščeže hyluje žněš padajče a mjersnjese. W měšchowanjskim parku namočachu mlodu knjenu, kiž měšese wobej woczi wutšelenej a dospolnje smjerske stawy a pšchi njej czělo mužal šamomórza. — Što běšče čo italo? Šamomórž běšče i dželowjednikom w fabrizy; běšče woženjenu, měšese hódnu žonu, měšese tež krašne postajenje, lubošny dom. Ale na dróhy běšče čo někotre krocž i knjenu šetkał, kotraž

a dobyče dacž, — wšchaf jeho woni wšchitzy prošča, — wšchaf jim wšchěm jeho šlubjenje placza, wšchaf je wón wšchěch ludži Boh a Wótž. Jenož tón čo da samolicž we šwojich modlitwach pšches tajkele myšle, kiž Boha teho Anjese džerži sa to, so čo wón po našchich człowškich žadocžach, po našchey woli dyrbi štožicž; so wón dyrbi našchey šebicžiwoczi pomhacž, po našchim krotkim rošomje na šwěcže a ludach knježicž. Štož naš, šlabnych, hubjenych ludži hušto do wulkich wuškosčow a czěšnosčow pšchinješe, to tola njetrjeba hiščeže teho wšchěhomóžneho a wšchěhomóžneho Boha a Wótža do wuškosče a czěšnosče pšchinješč! To je wěšče, so dobyče we tej žalosnej wójnje chychmy my a chychu tež našchi njepšhecželjo wot Boha šebi wuprošycž — a tak, štož běšče sa naš dobyče, to běšče sa našchich njepšhecželow poraženje a štož běšče sa naš poraženje, to je sa našchich njepšhecželow dobyče. To je čo wšcho wjes dwěla po Bože woli štało. Što je tón Anjes i našchim ludom we špocžatku wójny chyl, šmy wšchitzy, abo jenož čzi, kiž nješku teho Anjese i woczow pušchžili, widželi. Haj, to běšče Boža wola, našch lud dyrbjese kaž pšchod 400 lětami žylemu šwětej šwěcznik byčž, na kotrymž tón Anjes chychše šwojemu šwětku šwěczicž dacž. Ale, ale — jow placza to poroka polne šlowo: „wy šče njechali“. Našch lud je čo pšches

běšče jeho i šofetnyhni pohladami na šebje czahnyła. Šapocžestaj hromadže wobšhadžecž a čim dale, čim bóle jeju djabol do šwojich šncow špšchodžese. Hdyž běšče hižo šwědomje wobej dospolnje wutupjene a njeběšestaj šhmanej hrěchu wucženyčž, wucžinjestaj, so hromadže wumrjetaj. Džestaj nje dželu, na Boži džent do parka; najprjedy ššesese mandželštwokamar šwoju šubizu, ale ju njetrjechi, wutšeli jej wobej woczi. Wona nutnje prošycše, so by jej druhu kulu do wutrobny ššeli, ale wón hižo ležese w šněš morwy; šebje běšče derje trjechil. Po wóškom dnjach namočachu wobej w šněš. Ju pšchinješechu do šhorownje. Dyrbjachu jej smjerske stawy wotšesacž. Žalostne šu ščěhwi hrěcha! Čomu je čo wjedło najšórje? Wudowje šamomórza, kotraž je šwojej šwojbu do najwjetšej bėdy padny — abo bėdnej žonškej, kotraž šlepa w šhorowni ležese — abo tonu šamomóržez, kotryž čo wryšny do teho njemuhajšitwego wóhnyja, „hdyž jich čerib njewumrje a jich wohen njehaknje“? Šošudžese šami!

Š bliska a i daloka.

Šchwórtk, 13. janara, pop. 3 hodž. šendže čo w Šserbskim donje šonferenza šerbškich ewangeliškich duchownych i šwojemu šynštemu pošedženju.

W Šukecach běchu čo 3. džent hodow šerbšcy šudowazy i šwojej hodomnej šhadžowanzy šschli. Dopolnja a popoldnju ššerachu čo i nadawšani a dželani šudowazeje mlodžiny. Wječor wuhotowachu šabatnu i pomocy Šukecanskeho žyrtw. šhora, kotryž naš i rjanyhni šerbškinu ššewani šwječeli, tež i jonym šolom. — By rjenje bylo, bychuli Šserbja tajke škladnosče pravje wužitwali, hdyž móža čo i našchey šudowazej mlodžinu šenež a ššnacž, wošebje tež ššnacž, tajke je jeje dželo a prošowanje!

Šamolwity redaktor: farar Wyracž w Šošacžach.

Čziščež a naklad: Šsmolerjež knihicžicžerňa, šap. družštwu i wobny. ruk. w Šudychinje.

te přenje wulke dobyče dał wopojicž i tym napojom hordeje njewěry — a hrěšneje hordocže, so je tule ššeczu proštwu šwjateho wóčženascha pšchemenił a šwerczał do teho; našcha wola čo dyrbi štačž kaž na šemi, tak tež na nješju! Š tym šu čo šapocžale Bože šudženja. Šapatšocž, šjesbóžnosčž, mamonarštwu, — tak so je naš tón Anjes podal do rukow našchich njepšhecželow, so bych čzi nad nami knježili, dokelž nješku chyli dacž našchemu Bohu a Wótžu nad nami knježicž; dokelž nješmy čo pošorili pod jeho wšchěhomóžnu prawizu, dokelž nješmy čo podali do jeho šwjateje wóčžowškej wole.

Luby čžitarjo! Wěš mi, moja wutroba mi šwawu, hdyž ja tole pišam. Al jeli so čo to twojeje wutrobny dótka, dha bych čze prošyl, so by štyknył so mnu šwojej ruzy, a mój hromadže pšchod teho Anjese, našchego nješjeskeho Wótža ššupiloj i tej proštwu: Twoja wola čo štaň, kaž na nješju tak tež na šemi, tež na našchim ludu. Šomhaj, so by po twojej woli nješł, štož šu jemu čzežke napožił, pšches twoje šhostanje čo nakasacž dał a pytał pomoz najprjodzy sa dušchu, so wuštwowi we wěrje, lubošczi a nadžiji! —

(Pšchodnje dale.)